

Tajné hříchy armádního pilota pplk. Karla Daňhela

Podplukovník Karel Daňhel, významný svědek v prošetřované kauze armádních letounů CASA, podle Národního bezpečnostního úřadu jedná dlouhodobě soustavně a cílevědomě přímo proti ekonomickým zájmům ČR a zajištění obrany a vede s NBÚ účelové pohovory. Podle NBÚ je proto bezpečnostně nezpůsobilý.

Přesně takto abstraktně by se dalo interpretovat krkolomné odůvodnění NBÚ v rámci správního řízení, proč 13. 3. 2012 odebral pplk. Daňhelovi bezpečnostní prověrku na stupeň utajení „tajné“, včetně bezpečnostních certifikátů NATO a EU jako „bezpečnostně nezpůsobilé osobě“ a tím mu prakticky zlikvidoval profesní život. Nic víc Karel Daňhel neví a dozvědět se ani nesmí, protože podle závěru NBÚ je vše ostatní tajné. Vojenská zpravodajská služba, která NBÚ jako jediná dodala podklady k odebrání prověrky, si prý sdělení jakékoli konkrétní informace nepřeje, protože by prý byly narušeny její zájmy.

Jelikož NBÚ bohužel nevysvětluje, zda-li armádní pilot pplk. Daňhel dlouhodobě plánuje teroristický útok s odebraným airbusem nebo zda-li míní vytunelovat rozpočet Generálního štábu, či vlastně jaké závažné činnosti proti zájmům České republiky a obrany státu se dopouští, s jistotou můžeme tvrdit pouze to, že NBÚ ve stejný čas odebral bezpečnostní prověrky také firmě AKM group - CZ a jejím dvěma společníkům, Petru Wronovi a Vladimíru Klepetkovi, kteří vlastní oprávnění Ruské federace dodávat certifikované náhradní díly pro servis vrtulníků opravovaných ve státním podniku Letecké opravny Malešice (LOM).

Ve stejný čas se také Karel Daňhel vyjadřuje ke svému svědectví na policii ohledně nákupu předražených letadel CASA a uvádí, že mu není znám žádný relevantní důvod, proč mu byla Národním bezpečnostním úřadem odebrána prověrka. Jeho sdělení obratem rozporuje bývalý náměstek a ministr obrany Martin Barták, který dodává, že má Karel Daňhel pověst „bájného lháře“ (zdroj: <http://zpravy.e15.cz/domaci/politika/dustojnik-si-stezuje-na-natlak-kvuli-svedectvi-v-pripade-casa-777606>) a uvádí i další informace týkající se prověřování Karla Daňhela vojenskou policií a PČR, kterými by však jako osoba, která kvůli podezření z korupce byla nucena opustit veřejné funkce,

disponovat rozhodně neměl. Jak k takovým informacím Martin Barták přišel, sám nevysvětlil. V jiném článku v deníku „Parlamentní listy“ se dočteme, že podle mínění novináře Hrbáčka se Karel Daňhel stýká např. s americkým lobbistou Barry Midkiffem, který nabízel české armádě konkurenční letadla C27-J Spartan, a který byl údajně předvolán policií k podání vysvětlení, přičemž podle hodnocení Hrbáčka není standardní, aby si vyšetřovatelé armádních nákupů zvali k výpovědi zástupce konkurenční firmy.

(<http://www.parlamentnilisty.cz/parlament/vlada/No-to-je-svedek-jak-noha-Novinar-hovori-o-muzi-ktery-viri-kauzu-Parkanova-238065>)

Zákulisí příběhu pak doplňuje ještě jedna důležitá okolnost. Karel Daňhel v minulosti předložil svým šéfům na základě jejich zadání jím zpracovanou marketingovou studii, která měla navrhnout částečné řešení zajištění plnění „Koncepce rozvoje dopravního a vrtulníkového letectva“. Karel Daňhel podle svých slov vycházel z potřeby nutných úspor v rezortu obrany, navrhl využít kapacity LOMu (státní podnik Letecké opravny Malešice) a řídil se aktuálními armádními potřebami v této oblasti. Nepopírá, že se kvůli získání potřebných technických údajů stýkal mimo jiné nejenom s Barry Midkiffem, ale i s Petrem Wronou z firmy AKM GROUP-CZ, se kterým se zná už z dob svých studií a kterému byla rovněž ve stejnou dobu odebrána bezpečnostní prověrka.

Co se tedy vlastně kolem Karla Daňhela doopravdy odehrává? Verzí se nabízí několik. To, co naše organizace považuje za nejvýznamnější je to, že za daných exponovaných okolností, kdy je prověřována korupce na ministerstvu obrany nebyvalého rozsahu a kdy zjevně proti sobě, nyní už dokonce veřejně, vystupují neprůhledné vlivové skupiny s nejrůznějšími obchodními i bezpečnostními zájmy, se náhle dostává pozornosti pplk. Karlu Daňhelovi, který z neznámých příčin prochází doslova profesní popravou. Příčiny nejsou známy ani jemu a klíč k oněm příčinám má pouze a jenom vojenská tajná služba a Národní bezpečnostní úřad. Tedy dvě velmi problematicky nebo spíše téměř zcela nekontrolovatelné instituce, které nejsou schopny uvést alespoň jeden jediný konkrétní hmatatelný důkaz o tom, proč se Karel Daňhel stal nepřitelem státu ze zákona. Tomu hlasitě přizvukuje nedůvěryhodný Martin Barták, to následně přepisuje deník E15 a Parlamentní listy, další média pak přesně naopak vytváří z Karla Daňhela národního hrdinu, protože takové chování státních institucí není normální.

Karel Daňhel opravdu podával vysvětlení i vojenské policii. Důvodem je údajně jakési udání.

Pplk. Daňhel se skutečně stýká s panem Midkiffem, ale i s dalšími zástupci firem obchodujících s ministerstvem obrany, včetně zmiňovaného Wrony, protože jednoduše řečeno musí. Potřebuje jejich informace o produktech k vytvoření technických analýz, které zpracovává na základě zadání svých nadřízených. Technická data srovná do tabulky a pošle šéfům k dalšímu rozhodování. Jeho práce spočívá v tom, že popisuje, jaký dolet má ten který letoun, co se do něj vejde, jak náročný je servis a výcvik a jakou lze předvídat životnost stroje. Opravdu těžko si lze v jeho práci představit jakousi manipulaci či zvýhodňování, neboť pokud něco měří 15 metrů, patrně nelze uvést, že je tomu jinak. Karel Daňhel tvrdí, že jiná než technická data nezpracovával. Když prohlásil, že bylo v případě CASA manipulováno s výstupy ve vysokých patrech rezortu, pak šlo o to, že vedení zkrátka ignorovalo reálné výpočty. Fakta předal policii a o víc se nestaral. Nyní nemůže létat, je bez prověrky. Jelikož NBÚ řádně a konkrétně neodůvodnil tento svůj zásah do jeho profesního života, s odvoláním na zájmy vojenských tajných služeb, logicky se táže sám sebe, kde se stala chyba.

Karel Daňhel sám tvrdí, že na jeho kontaktech se nic nezměnilo. Většinu lidí z oboru zná delší čas a stýká se s nimi pravidelně. Vadit to z neznámých příčin prý začalo až nyní, kdy se začala stahovat mračna ve vyšetřování armádních zakázek a kdy se souběžně řeší, kterou marketingovou cestou se rezort obrany vydá v oblasti plnění svých strategických plánů v oblasti letectva. Náhle se nám tu tedy kříží dvě cesty. Možná náhodou, možná ne. Obchodní a bezpečnostní. Odpověď opět zná jen NBÚ a především vojenští zpravodajci. Ti by se možná měli chytout za nos, protože to, že tajná služba chodí, běhá, slídí, monitoruje, už dnes ví i malé děti a mělo by být proto minimálně základní služností dlouholetému kolegovi sdělit důvod jeho profesní likvidace.

Zpravodajci i NBÚ by neměli opomínat, že obě instituce jsou přímo ověřeny vlastními skandály nebývalého rozsahu. NBÚ se v roce 1998 uvedl tím, že do jeho nejvyššího vedení usedly dvě problematické osoby, úzce spojené s mafií kolem později zastřeleného podnikatele Františka Mrázka. Byl to ředitel NBÚ Tomáš Kadlec a bezpečnostní ředitel Martin Hejl. Ti také dosadili do vedoucích funkcí NBÚ „své lidi“, kteří v úřadu zůstali i dlouho po jejich odchodu a postupně vpluli do další mafiánské etapy, tentokrát s osobami Mareš, Šiša, Větrovec, Konečný a další. Jako stříbrná nit se příběhem vleče osud bývalého poslance Jana Klase, který, vykazující bezpečnostní riziko obligatorní povahy, získal další prověrku NBÚ až na základě odvolání, a to mimo jakékoli běžné postupy. Současný ředitel Navrátil odmítl zahájit řízení o odebrání takové prověrky a svůj postoj opřel o velmi nedůvěryhodný subjektivní výklad zákona, jehož znění sám prosazuje a které znemožňuje de facto napravovat selhání lidského faktoru úředníka během bezpečnostního řízení. Vedoucí pozice v NBÚ nejsou obsazovány na základě výběrových řízení, ale spíše na základě telefonátů politiků, BIS a dalších „spřízněných firem“. Tím se ovšem NBÚ jaksí sám dostává do nepřilíš záviděníhodné situace, protože sám má co vysvětlovat. Odůvodnit normálním srozumitelným způsobem odebrání prověrky armádnímu pilotovi ale neumí. Lze v takovém případě hovořit o právních jistotách právního státu?

Vojenské zpravodajství bylo vláčeno médii zejména v době, kdy byl nucen opustit jeho vedení generál Miroslav Krejčík. (<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/117086-parkanova-by-mela-odstoupit-zadaji-poslanci-po-vyslechu-krejcika/>).

Parlamentní kontrolní komise se bohužel příliš nestarají o to, aby měly alespoň elementární přehled o tom, co se v těchto institucích děje, což dokazují i velmi skromné zápisy z jejich jednání.

Karel Daňhel si sám podle svých slov žádné profesní pochybení neuvědomuje a nikdo mu nikdy žádné nevytkl. Nikdo mu nevytkl ani jeho vztahy a kontakty. Trestný čin zřejmě nespáchal, neboť nikdy nebyl obviněn. O bezpečnostním riziku neví, tajná služba ho na žádné včas neupozornila.

Vojenská policie se ho vptává na jeho majetkové poměry, přátele, práci i soukromí a na totéž se ptá jeho kolegů a pracovních partnerů.

Výzva naší organizace tedy směřuje jasným směrem.

Mediální prezentace zákulisních her, které těžko může kdokoli plně rozkrýt bez potřebných informací, nepřináší nic dobrého ani jedné straně. Opravdu by tedy nemohla vojenská tajná služba doplnit své šetření o osvěžující rozhovor s pplk. Daňhelem, aby si vyjasnili, oč vlastně jde? Opravdu by tato tajná služba nemohla NBÚ „dovolit“ sdělit alespoň jeden konkrétní zákonný důvod, proč z Karla Daňhela vyrobila nepřítele státu? Mohl by generál Páleník veřejně vystoupit a sdělit veřejnosti, že si je naprosto jistý tím, že vojenské zpravodajství nezneužilo žádné své pravomoci a postupovalo

korektně a s rozmyslem? Může nést za takové tvrzení generál Páleník přímou odpovědnost, případně mohl by učinit nevhodným postupům přítrž, pokud by cokoli takového shledal?

Zajímá to nejenom Karla Daňhela, ale i veřejnost, protože ta by ráda důvěřovala státem placeným institucím, které jak vidno disponují obrovským vlivem na lidské životy a téměř nulovou kontrolou. Domníváme se, že z kauz typu Hrubant a Macháček, které v minulosti velmi negativně poznamenaly pověst bezpečnostních složek státu, by Česká republika mohla už vyrůst.

Jistě, pplk. Daňhel se může bránit soudní cestou, což nejspíš také učiní. Kvůli znění zákona se však skutečné důvody, které vedly k odebrání jeho prověrky, nemusí dozvědět nikdy.

Zda-li žalobu podá není jasné, neboť NBÚ, byť již překročil zákonnou lhůtu, stále pplk. Daňhelovi nedoručil rozhodnutí o rozkladu.

Pokud by k soudu skutečně nakonec došlo a ten by prokázal, že NBÚ nerozhodoval v souladu se zákonem, podle legislativy České republiky, by se mohl poškozený domáhat odškodnění za nesprávný úřední postup. Na udělení osvědčení sice neexistuje právní nárok, ale odebrání osvědčení je možné pouze v souladu se zákonem a NBÚ je správní orgán. Odškodnění je následně možné vymáhat státem po osobách, které škodu způsobily. Aktuálně připravovaný zákon má dokonce regresní vymáhání škody ještě výrazně zpřísnit.

Iveta Jordanová
předsedkyně správní rady
nevládní protikorupční organizace Růžový panter
www.ruzovypanter.cz

dne 9. 7. 2012